

גלגל הטויה

לילה אחד, אחרי שכולם הלכו לישון, רני סמרטוטני התיישב במיטה ודגדג לדוד קלאם. דוד קלאם התפתל במיטה תוך שינה אך בסוף לא יכול לעמוד יותר בהפרעה הזו והתעורר.

"חלמתי שמישהו סיפר לי סיפור משעשע ביותר" אמר דוד קלאם "אבל אינני יכול לזכור מה זה היה."

"אני דגדגתי לך" צחק רני סמרטוטני. כשהבובות האחרות שמעו את דוד קלאם ורני סמרטוטני מדברים, התיישבו גם הן במיטותיהן.

"היינו כל כך שקטים כל היום" קרא רני סמרטוטני "בואו ונשתובב קצת".

הדבר התאים מאוד לכל הבובות והן קפצו ממיטות שלהן ורצו למיטה של רני סמרטוטני ושל דוד קלאם.

רני סמרטוטני זרק את הכרית שלו על חנה, הבובה ההולנדית והיא התהפכה, תוך קריאה

"אמא". חנה תמיד קראה "אמא" כשנשכבה
או קמה וכשהכרית פגעה בה התחילה

בקריאות "אמא! אמא! אמא!" לא בגלל
שנפגעה על ידי הכרית, כי סנטה קלאוס
שעושה בובות בבית המלאכה שלו מכניס לכל
בובה קסם קטן, שמונע מהן להיפגע. חנה
יכלה לדבר כמו כל יתר הבובות כשעמדה,
ישבה או שכבה, אלא כאשר הפכו אותה
קדימה או אחורה היא יכלה לומר רק "אמא".
זה מצא חן בעיני חנה והיא קפצה על רגליה
וזרקה את הכרית חזרה על רני סמרטוטני.
רני סמרטוטני ניסה לקפוץ הצדה אך שכח כי

תלויה רק על חוטים בודדים."
דוד קלאם דחף את הזרוע לשרוול של רני
סמרטוטני אבל כל פעם שרני סמרטוטני קפץ,
הזרוע נפלה שוב.
"זה לא ילך" אמרה רותי סמרטוטני "רני

סמרטוטני הוא מעוקם עם זרוע אחת בלבד,
והוא לא יוכל להשתתף איתנו במשחקים,
כאילו היו לו שתי זרועות."

הוא עדיין במיטה ויחד עם דוד קלאם שניהם
נפלו על הארץ.

ואז כל הבובות רצו למיטות שלהן לקחת
כריות והייתה להן מלחמת כריות השמחה
ביותר.

ההתרגשות הייתה כה גדולה והכריות עפו כל
כך מהר שרצפת חדר הבובות התכסה
בנוצות. ורק כאשר הבובות הפסיקו כדי לנוח
והחזירו את הנוצות לכריות שלהן, רני
סמרטוטני ראה שאבד את אחת הזרועות שלו
בתגרה.

הבובות דאגו מאוד ושאלו "מה תגיד עכשיו
צילה כשתראה שרני סמרטוטני איבד זרוע?"
"אנו יכולים לדחוף אותה לתוך השרוול שלו"
אמר דוד קלאם "וכשצילה תקח את רני
סמרטוטני מהמיטה מחר בבוקר היא תראה
שהזרוע שלו חופשית."

"היא הייתה באמת תלויה רק על שנים או
שלושה חוטים כבר יום שלם" אמר רני
סמרטוטני "ואני הרגשתי שמדי פעם האגודל
שלי הסתובב אחורנית, ואז ידעתי שהזרוע

"אבל לי זה לא אכפת" צחק רני סמרטוטני
"מחר בבוקר צילה תתפור לי אותה שוב ואני
בטוח שהכל יהיה בסדר."
"אולי רותי סמרטוטי יכולה לתפור את זה
עכשיו?" הציע דוד קלאם.
"כן, רותי סמרטוטי יכולה לתפור אותה" קראו
כל הבובות "היא יודעת לנגן 'עוגה, עוגה' על
הפסנתר שלנו והיא יודעת לתפור."
"אני מוכנה לנסות" אמרה רותי סמרטוטי אבל
כאן, בחדר הבובות אין חוט או מחט, ואני גם
צריכה אצבעון כדי לדחוף את המחט דרך
הבד של רני סמרטוטני."
"צילה תמיד מקבלת מחט מאמא שלה"
אמרה הבובה הצרפתייה.
"אני יודעת" אמרה רותי סמרטוטי "אבל לא
נוכל עכשיו להעיר את אמא של צילה כדי
לבקש זאת ממנה."
כל הבובות צחקו, כי ידעו היטב שאילו אמא
של צילה הייתה ערה, הן לא היו מבקשות
ממנה חוט ומחט, כי הן לא רצו שתדע כי הן
יכולות לנהוג ולדבר כמו אנשים ממש.

"אולי נוכל להוציא את הדברים ממגירת
מכונת התפירה?" הציע חנה.
"כן" קראה סוזי "נוציא את הדברים ממגירת
המכונה! בואו כולכם!"
וסוזי, למרות שראשה היה סדוק, רצה מדלת
חדר הבובות, כשכל יתר הבובות אחריה.
אפילו בובות-בגרוש רצו אחריהן ורני
סמרטוטני עם זרועו הקרועה הלך בסוף.
רני סמרטוטני לא היה מספיק זמן בבית כדי
לדעת איך להגיע לחדר בו עמדה מכונת
התפירה. אבל אחרי הרבה משיכות טיפוסים
הוצאו מהמגירה המחט, חוט ואצבעון וכולם
רצו חזרה לחדר הבובות.
דוד קלאם הוריד את החולצה של רני
סמרטוטני וכל הבובות ישבו סביב והביטו איך
רותי סמרטוטי תופרת את הזרוע. אבל אחרי
שני תפרים בלבד רותי סמרטוטי התחילה
לצחוק כל כך שנאלצה להפסיק. וכמובן כאשר
רותי סמרטוטי צחקה, כל הבובות האחרות
צחקו גם הן, כי צחוק מדבק, כמו פיהוק.
"אני רק חשבת" אמרה רותי סמרטוטי "האם

תזכור שלפני הרבה, הרבה מאוד שנים כבר
תפרתי את הזרוע פעם?" היא שאלה את רני
סמרטוטני.
"עכשיו כשאת אומרת זאת אני נזכר" אמר רני
סמרטוטני "אבל אינני יכול להיזכר אך היא
נפלה."
"ספרו לנו על כך" קראו כל הבובות.
"ובכן" התחילה רותי סמרטוטי "לילה אחת
הגברת הקטנה שלך השאירה אותך בבית
שלנו, וכאשר כולם הלכו לישון עלינו לעליית
הגג."
"כן! עכשיו נזכרתי!" צחק רני סמרטוטני
"שיחקנו בגלגל הטווייה הגדול."
"כן" אמרה רותי סמרטוטי "החזקנו בגלגל
והסתובבנו מהר, מהר סביב. ודווקא כשהיה
השמח ביותר, רגליך נתפסו בין הגלגל והציר
שלו ונשארת כך, תלוי עם הראש למטה!"
"אני נזכר. את לחצת על הדוושה ואני
הסתובבתי על הגלגל מהר מאוד" אמר רני
סמרטוטני "ופתאום הגלגל נעצר!"
"היינו אולי צוחקים" אמרה רותי סמרטוטי

למחרת בבוקר אבל אני החלטתי שעדיף לתפור אותה, שתהיה כמו בערב, כאשר גברתנו הקטנה שמה אותנו במיטה. לכן הלכתי לכרית הסיכות ומצאתי חוט ומחט

ותפרתי לו אותה."

"הנה!" אמרה רותי סמרטוטי כשהיא כורכת את החוט סביב ידה ומושכת כך שהחוט נקרע ליד כתפו של רני סמרטוטי "זה תפור שוב כמו חדש!"

"אבל המצב היה חמור מאוד. הגברת הקטנה שלנו השכיבה אותנו במיטות ואילו הייתה מוצאת אותנו בעליית הגג, הייתה משתוממת איך הגענו לשם. אז לא הייתה ברירה אלא להוציא את רני סמרטוטי מהתסבוכת." "אבל הוצאת אותי יפה מאוד" צחק רני סמרטוטי.

"כן, אני משכתי ומשכתי ובסוף זרוע אחת של רני סמרטוטי ניתקה" אמרה רותי סמרטוטי "אבל רגליו יצאו מהגלגל ושנינו נפלנו על הארץ!"

"ואז רצנו מהר למטה ונכנסנו למיטה, נכון" צחק רני סמרטוטי.

"כן, בדיוק כך" ענתה רותי סמרטוטי "וכשקפצנו למיטה נזכרנו שזרוע של רני סמרטוטי נשארה על רצפת עליית הגג, ונאלצנו לרוץ בחזרה ולקחת אותה! אתה זוכר, רני סמרטוטי?"

"כן, זה באמת היה משעשע מאוד." "אכן כך" הסכימה רותי סמרטוטי "רני סמרטוטי רצה להשאיר את הזרוע עד

נרדם עד שצילה באה ולקחה אותו למטה
לארוחת בוקר.
כל הבובות חייכו אליו כשעזב את החדר, כי
שמחו שגם הגברת הקטנה שלהם אוהבת
אותו כמו שהן אוהבות.

"תודה רותי סמרטוטי" אמר רני סמרטוטי
וכרך את זרועו סביב צווארה של רני
סמרטוטי וחיבק אותה.
"עכשיו נוכל שוב לשחק" קרא דוד קלאם
כשעזר לרותי סמרטוטי להלביש את רני
סמרטוטי חזרה בחולצתו. אבל אז שעון
הקוקייה שעל הקיר התחיל לרעוש, הדלת
קטנה נפתחה, הציפור הוציאה את ראשה
וקראה "קוקו! קוקו! קוקו! קוקו!"
"לא נשחק יותר" אמרה רותי סמרטוטי "
הגדולים יקומו עוד מעט!"
"האחרון שבמיטה הוא קוף!" קרא רני
סמרטוטי. התחילה ריצה מטורפת. סוזי,
שבגלל ראשה הסדוק הייתה צריכה להיזהר,
נשארה ה"קוף". אבל רני סמרטוטי שראה
איך סוזי מתקשה לעלות למיטה, עזר לה.
אחר כך טיפס למיטה בו ישן יחד עם דוד
קלאם, כיסה את עצמו עד מעל העיניים ונתן
כמה נחירות כדי לראות שהוא ישן. אבל
באמת הוא שכב מאוד שקט וחשב על
הידידות עם כל הבובות שסביבו. הוא לא